

[Helge Adam Møller]

ønsker at begrænse eller lægge restriktioner på dette våbensalg, synes jeg, man under alle omstændigheder skal skelne imellem, hvad det er for en type våben, der sælges. Det, jeg tænker på her, er våben, der benyttes i sportsklubber: finpistoler og grovpistoler, våben, der benyttes af jægere: hagleværer eller rifler. Jeg ville også finde det uacceptabelt, at sådanne våben skulle destrueres, hvorefter den enkelte sportsmand eller sportskvinde i en skytteklub eller jægeren skulle købe et nyt våben magen til det, politiet havde ødelagt, og et våben, som nogle gange er købt i Otterup på Fyn, men lige så tit er importeret fra Italien, fra Finland eller fra Belgien.

Af disse grunde kan jeg ikke gå ind for forslaget.

Helge Sander (V):

Den seneste frit lejde-aktion gav heldigvis en masse våben, som kom i politiets besiddelse, og det er klart, at når der er mange funktionsdygtige våben imellem, er salg meget fristende. Det er ikke umiddelbart særlig fornuftigt at destruere dem.

En af de centrale ting er vel nok det, ministeren kaldte det stødende, og det, både hr. Jimmy Stahr og hr. Helge Adam Møller kaldte det moralske i hele spillet. Derfor føler vi i venstre, at det er meget væsentligt, at vi under det efterfølgende udvalgsarbejde får afklaret retningslinjerne for, hvordan dette salg foregår.

Jeg tror som allerede nævnt, at der ude i befolkningen er en del, der føler det lidt mærkeligt, at politiet sælger våben, men sandheden er den, at når man kan få fuldstændig tilsvarende våben, som vi importerer fra udlandet, så føles det lidt vanvittigt at destruere de våben, politiet er kommet i besiddelse af på forskellig vis.

Vi kan ikke helt se bort fra – jfr. det svar fra justitsministeren, der er optrykt som bilag til beslutningsforslaget – at vi taler om en indtægt til staten på ½–1 mill. kr.; det er også værd at tage med. Vi må ikke glemme, at der selvfølgelig er en betydelig administration forbundet med dette våbensalg, så det må være en af de ting, vi skal kigge nærmere på, når vi nu får forslaget til behandling i retsudvalget.

Uanset hvordan det ender, om der bliver en stramning, er vi vældig tilfredse med, at man både fra forslagsstillernes og fra ministerens side gør opmærksom på, at der er visse våben, der har historisk værdi og derfor i museumssammenhæng ikke må glemmes, ivald vi skrider til total destruktion.

Når vi taler om det stødende, synes jeg, det er værd at bemærke, at en del af våbnene sælges til forsvaret. Det er måske mere naturligt for dem, der er mest negative over for dette salg.

I bemærkningerne til forslaget skriver VS, at hensigten er at begrænse den samlede våbenmængde, der er i omløb i samfundet. Det er da rigtigt, at vi alle sammen gerne ser så få som muligt af disse farlige våben, men reelt kan jeg ikke rigtig forstå, hvori den store forskel består. Hvis man ikke kan få de funktionsdygtige våben, politiet er i besiddelse af, så er det klart, at de bliver købt fra anden side. Jeg tror, efterspørgslen vil være nogenlunde den samme, og derfor vil vi desværre have akkurat den samme våbenmængde.

Vi er umiddelbart ikke særlig positivt stemt over for forslaget, men er meget parate til at drøfte de spørgsmål, jeg har nævnt her, samt andre under det kommende arbejde i retsudvalget.

Leif Hermann (SF):

»Politi og våben« er jo en overskrift, vi i øjeblikket ser ganske meget til i dagspressen, og derfor er det meget rart at kunne tale om den anden og nok i en vis forstand mere fredelig side af politiets omgang med våben, nemlig det våbensalg, der åbenbart finder sted.

Inden jeg går nærmere ind på forslaget, vil jeg også knytte nogle bemærkninger til justitsministerens frit lejde-aktioner for at få fat i de våben og sprængstoffer, som ligger rundt omkring i de små hjem, og som undertiden ryger ud i omsætningen ved tyveri og nok også udgør en risiko i pressede situationer, der derved kan få en tragisk udgang.

Jeg havde egentlig troet, at indsamlede våbenmængder, hvad enten det sker ved beslaglæggelser eller ved frit lejde-aktioner, enten blev videregivet til brug for krigsmagten eller deponeret på kriminalmuseet til skræk og advarsel for en undrende eftertid. Men